

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 28 lipca 2011 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 17.934,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż od marca 2009 roku między stronami prowadzona była korespondencja elektroniczna związana z zamówieniem na pozostający w budowie budynek (...) w W., która wynikała z ustnej umowy o doradztwo zawartej między stronami. Celem doradztwa świadczonego przez powoda, zgodnie z treścią pozwu, było wypracowanie oferty pozwalającej pozwanemu uzyskać zamówienia w związku z konkursem ofert na dostawy szkła na inwestycję. Współpraca stron polegała na wymianie korespondencji elektronicznej, rozmowach telefonicznych oraz na wyjazdach prezesa powoda na spotkania z prezesem pozwanej do W., w czasie których szczegółowo omawiano i udoskonalano ofertę.

Ponadto powód podkreślił, iż w maju 2009 roku pozwany złożył dwa zamówienia o nr (...) i nr (...) na okna, które to szyby dostarczono na wskazaną inwestycję jako próbki mające na celu sprawdzenie części technicznych w praktyce.

Powód nadmieniał, że dnia 25 lipca 2009 r. w ramach zawartej umowy doradztwa technicznego oraz w związku z przesyłanymi wiadomościami e-mail i konsultacjami osobistymi wystawił pozwanemu fakturę VAT o nr (...) na kwotę 17.934 zł, którą pozwany odesłał, podnosząc, że nie zawierał z powodem żadnej pisemnej umowy.

Mimo wezwania do zapłaty pozwany nie zapłacił przedmiotowej należności.

W dniu 09 sierpnia 2011 roku pod sygnaturą akt VIII GNC 3686/11, wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie Sąd Gospodarczy VIII Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami oraz koszty procesu (nakaz k. 103).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw w dniu 27 września 2011 r., w którym zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż z powodem nie łączyły go nigdy żadne stosunki gospodarcze, albowiem pozwana nie uczestniczyła w postępowaniu ofertowym w projekcie (...) w W.. Pozwany podkreślił, że zamówienia z maja 2009 r. nie zostały złożone przez pozwaną. Również treść faktury nie wskazuje w miejscu nabywcy pozwanego. Tym samym pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej do udziału w niniejszym postępowaniu.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, powód podkreślił, iż stroną umowy o doradztwo techniczne była strona pozwana, która nigdy nie kwestionowała zasadności kierowania do niej usług doradczych w związku z inwestycją, a zatem zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego nie można zdaniem powoda przyjąć, że pozwany nie reagował na otrzymywane oferty na szkło w ramach doradztwa, choć ich nie zamawiał. Powód podniósł, iż faktura VAT o nr (...) na kwotę 17.934 zł została skorygowana i wystawiono nową fakturę VAT o nr (...).

W odpowiedzi na powyższe pozwany podniósł w szczególności, iż powód dokonał niedopuszczalnej zmiany podstawy faktycznej powództwa, wystąpił z nowym roszczeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) prowadzone w formie działalności gospodarczej zawarło umowę na wykonanie elewacji z firmą (...). Po podpisaniu kontraktu Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) zwróciło się do firm, z którymi prowadziło współpracę o złożenie ofert na zestawy szklane. Między innymi miały miejsce spotkania i rozmowy S. G. jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) z prezesem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością T. K..

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) złożyło też w dniach 26 maja 2009 r. oraz 28 maja 2009 r. do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zamówienia na wykonanie szyb.

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nie brała udziału w zawieraniu powyższych umów i czynności.

Dowód: zeznania reprezentanta pozwanego S. G. k. 46-56, zamówienie z dnia 26 maja 2009 r. k. 90, zamówienie z dnia 28maja 2009 r. k. 91.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 25 lipca 2009 r. wystawiła na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) fakturę VAT o nr (...), która została odesłana. Następnie w dniu 27 kwietnia 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością fakturą o nr (...) dokonała korekty faktury o nr (...), po czym wystawiła kolejną fakturę o nr (...) z dnia 27 kwietnia 2012 na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Dowód: bezsporne, faktury k. 98, 172, 173, pismo k. 99.

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zwróciła się do Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. pismem z dnia 20 lipca 2011 r. z wezwaniem do zapłaty. W związku z niewypłaceniem żądanej kwoty powód skierował do Sądu niniejsze powództwo.

Dowód: pismo z potwierdzeniem odbioru k. 100-101.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego z urzędu, gdyż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego w gestii Sądu nie leży zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, jak i na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, powołanych powyżej, którym Sąd przyznał walor wiarygodności. Dokumenty te, zdaniem Sądu, były dostarczone do Sądu w terminach zgodnych z przepisami k.p.c., gdyż zgodnie z art. 479¹² § 1 k.p.c. w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynika później.

Sąd uznał zeznania świadka J. S. w znacznej części za wiarygodne, albowiem brak było podstaw do uznania ich za niewiarygodne. Sąd nie dał wiary zeznaniom omawianego świadka co do faktu, iż powód współpracował z pozwanym oraz w zakresie jej zeznań wskazujących, że powód z pozwanym prowadzili korespondencję mailową. Zeznania świadka w powyższym zakresie pozostają bowiem w sprzeczności z innymi zebranymi w sprawie dowodami w postaci w szczególności zeznań reprezentanta pozwanego i dokumentów. Ponadto z zeznań samego świadka i z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż świadek nie miała miarodajnej wiedzy pozwalającej jej na dokonywanie ustaleń odnośnie współpracy powoda z pozwanym czy faktu prowadzenia między nimi korespondencji. Po pierwsze

reprezentant powoda T. K. podał, iż tylko on ustalał warunki współpracy odnośnie przedmiotowej umowy. Dodatkowo sama świadek J. S. zeznała, iż nie brała udziału w spotkaniach, rozmowach stron, łączyła tylko rozmowy telefoniczne, organizowała wyjazdy, nie sporządzała korespondencji mailowej, wiedziała czasem, czym zajmują się inne osoby w jej pracy.

Odnośnie zeznań reprezentantów obu stron wskazać należy, iż Sąd uznał je za wiarygodne, z wyjątkiem słów reprezentanta powoda wskazujących, iż to właśnie z pozwanym zawierał umowę ustną, z pozwanym współpracował lub wykonywał na jego rzecz jakiegokolwiek usługi. Poza wymienionym wyżej zakresem brak było podstaw, by odmówić zeznaniom stron waloru wiarygodności. Natomiast brak było podstaw, by uznać zeznania T. K. odnośnie wskazanych okoliczności za wiarygodne (tj. odnośnie faktu zawarcia umowy z pozwanym, odnośnie współpracy z pozwanym i wykonywania na jego rzecz jakichkolwiek usług) z przyczyn, które zostaną szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przedmiotowe powództwo nie podlegało uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty kwoty 17.934,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty z tytułu wykonania ustnej umowy o doradztwo techniczne.

Istotą sporu stron był fakt zawarcia umowy pomiędzy powodem a pozwanym, jej treść oraz zakres jej wykonania. Wobec tego w pierwszej kolejności należało przede wszystkim rozważyć, czy umowa faktycznie wiązała strony i jaka była jej treść. Ustalenia te determinowały bowiem dalszą ocenę stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji zasadność powództwa.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do kwestii ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, gdyż powyższa okoliczność posiadała istotne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast jak stanowi art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wskazana zatem w art. 6 k.c. „ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu”, jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (tak trafnie w orz. SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947; oraz wyr. SN z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, OSNP 2011, nr 17-18, poz. 226). W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia Sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu.

Sąd wziął również pod uwagę stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 r. (III CK 11/2005, LexPolonica nr 1625342), iż w procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany.

Rozkład ciężaru dowodu powinien zawsze być analizowany na tle konkretnej sprawy.

W świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy w ocenie Sądu nie budziło wątpliwości, iż udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowiły w niniejszej sprawie podstawę powództwa, spoczywało na stronie powodowej, gdyż z faktów tych wywodziła ona swoje roszczenie.

W ocenie Sądu powód w żaden sposób nie wykazał zasadności swojego roszczenia.

Powód twierdził w pozwie, że zgodnie z ustną umową z pozwanym wykonywał na jego rzecz usługi doradcze. Przy czym z treści pozwu nie wynikało kto, kiedy zawarł umowę, wykonanie której uzasadniało wystawienie przedmiotowej faktury przez powoda, a także jaka była jej treść i warunki w szczególności dotyczące płatności. Powód nie sprecyzował również w pozwie, jakie czynności wykonał w realizacji swojego zobowiązania.

Powód w celu udowodnienia powyższego roszczenia wraz z pozwem przedstawił korespondencję e-mailową oraz dokumenty w postaci pisma z dnia 20 lutego 2009r., dwóch zamówień, listu przewozowego, faktur, biletów (...), rachunków za koszty podróży i opłaty za usługi hotelowe. Na okoliczność współpracy stron, ich wzajemnych kontaktów i czynności wykonanych przez powoda powód powołał dowód z przesłuchania stron i zeznań świadka J. S.

Natomiast pozwany zaprzeczył, aby zawarł z powodem jakąkolwiek umowę, podał, iż z powodem nie łączyły go nigdy żadne stosunki gospodarcze. Wobec tak podniesionego zarzutu to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia prezentowanych twierdzeń odnośnie faktu zawartej umowy, jej treści i wykonania. Oceniając tym zakresie twierdzenia powoda, wskazać należy, iż nie zostały one udowodnione, a zarzuty podniesione przez pozwanego należało uznać za uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, iż w ocenie Sądu powód nie wykazał, aby zawarł z pozwanym ważną umowę, z której wywodzi zobowiązanie pozwanego do zapłaty przedmiotowej kwoty, jaka była jej treść, essentialia negotii, umówiony zakres świadczenia powoda i wysokość należnej zapłaty. Podkreślenia bowiem wymaga, iż z żadnego dowodu przedstawionego przez powoda nie wynika, by zawarł jakąkolwiek umowę z pozwanym Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. lub by wykonał na rzecz tego podmiotu jakąkolwiek usługę. Żaden z wymienionych dowodów w postaci korespondencji e-mailową czy dokumentów nie wskazuje bowiem, iż powód wykonywał usługi dla pozwanego Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. lub zawarł z pozwanym umowę. Podkreślenia wymaga, iż korespondencja e-mail prowadzona była między powodem a użytkownikiem posługującym się adresem e-mail (...) lub użytkownikami korzystającymi z domeny internetowej (...). Reprezentant pozwanego podał, że powyższy adres mailowy i domena internetowa należą do podmiotu o nazwie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...), a nie do pozwanego. Z dokumentów w postaci zamówień (k. 90, 91) wynika również wprost, iż zostały złożone przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...), który nie jest pozwanym. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) stanowi bowiem działalność gospodarczą prowadzoną na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, zaś pozwanym jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Ubocznie w tym miejscu należy odnotować, iż wykonanie powyższych zamówień z dnia 26 i 28 maja 2009 r. nie zostało zdaniem Sądu wykazane, albowiem powód przedstawił li tylko na potwierdzenie powyższej okoliczności dokumenty związane z dokonaną przez siebie przesyłką kurierską skierowaną do: T. Ś., zaplecze budowy (...) ul. (...), W., który to adres nie stanowi adresu pozwanego, przy czym powód nie podał, do jakiego podmiotu adres ten należy i kto miał odebrać dostarczony towar ani jaka jest relacja tego podmiotu z pozwanym.

Odnośnie załączonego do pozwu pisma z dnia 20.02.2009r. należy również zwrócić uwagę, iż dotyczy ono projektu budowy budynku (...) stanowiącego inny budynek niż budynek (...), o którym mowa w pozwie, a zatem nie ma związku z dochodzonym od pozwanego roszczeniem. Również pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy w świetle swojej treści nie stanowią dowodu na zawarcie umowy między stronami.

Kluczowymi dla powoda dowodami w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego były zeznania świadka J. S. oraz reprezentanta powoda T. K.. Nie przyczyniły się one jednak do dokonania przez Sąd jakichkolwiek ustaleń wskazujących, iż pozwany zawierał z powodem jakąkolwiek umowę lub na jego rzecz została ona wykonana.

Otóż świadek J. S. nie dysponowała wiedzą, z kim powód zawierał umowę ustną, na którą się powoływał w toku niniejszego postępowania, świadek wiedziała tylko o spotkaniach ze S. G., nie podała jednak – w jakim charakterze S. G. w nich uczestniczył – to jest w szczególności czy jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) czy jako prezes spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod tą nazwą. Świadek zeznała wprost, że nie brała udziału w jakichkolwiek rozmowach czy spotkaniach i nie zna ich treści.

Co się tyczy zeznań reprezentanta powoda T. K. wskazać należy przede wszystkim, iż w świetle swoich zeznań był on jedyną osobą, która miała ustalać z pozwanym przedmiotowe warunki współpracy. Tymczasem sam T. K. zeznał, iż nie dysponuje wiedzą dokładnie, z kim współpracował i „nie miało to dla niego znaczenia”. Reprezentant powoda podał także, że nie wie, w jakim charakterze w tych rozmowach uczestniczył S. G., czy jako prezes PPHU (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, czy jako właściciel PPHU (...) i nawet nigdy go o to T. K. nie pytał. W toku złożonych zeznań reprezentant powoda zauważył, iż powód kierował maile, tytułując je do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, albowiem „utożsamiał sobie, iż bardziej współpracuje z (...) sp. z o.o.”. Powyższe zeznania pozostają w sprzeczności z pierwotnie wystawioną fakturą na Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe (...) (k. 98). W ocenie Sądu nie sposób uznać, że powyższe zeznania reprezentanta powoda mogą być podstawą do uznania, że powód wykazał, że zawarł przedmiotową ustną umowę z pozwanym. Z omawianych zeznań wynika bowiem, że powód do tej pory nie wie, z kim zawarł przedmiotową umowę, a w sytuacji, kiedy reprezentant pozwanego zaprzeczył, iż umowa została zawarta w imieniu pozwanego, oczywisty jest wniosek o słuszności zarzutu braku legitymacji procesowej po stronie pozwanej.

Wobec powyższego Sąd nie dał wiary zeznaniom T. K. w części, w której wskazywał, iż była współpraca pomiędzy stronami niniejszego postępowania, że pozwany zawierał z powodem jakąkolwiek umowę, czy też był w jakimkolwiek zakresie odbiorcą świadczonych przez powoda usług. Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż współpraca mogła istnieć między powodem a Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Handlowo-Uslugowym (...). Potwierdzają to zarówno przytoczone wyżej dokumenty jak i zeznania S. G.. Należy w tym miejscu zauważyć, iż zeznania T. K. nie są w omawianym zakresie wiarygodne również z uwagi na ich wewnętrzną niespójność. Sam bowiem T. K. wskazywał z jednej strony, że współpracował właśnie z pozwanym, a w kolejnej części zeznań podawał, iż nie wie, z kim współpracował.

W świetle powyższego należy poczynić ogólną uwagę, iż stanowisko powoda in genere nie może zostać uznane za jednolite i przekonujące w zakresie podmiotu, z którym zawarł przedmiotową ustną umowę o doradztwo, skoro sam reprezentant powoda T. K., który umowę tę zawierał, nie wiedział, z jakim podmiotem ją zawierał. Ponadto jakkolwiek powód twierdził, iż zamówienia z dnia 26 i 28 maja 2009 r. były skierowane przez pozwanego oraz – jak wskazywał powód – również wykonane i niezapłacone przez pozwanego, to jednocześnie same powołane w tym zakresie dokumenty w postaci tychże zamówień świadczą, iż zamówienia złożyło Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe (...), jak również reprezentant powoda zeznał wprost, że było to na zlecenie PPHU (...).

Co się tyczy zeznań reprezentanta pozwanego, jak już wskazano, Sąd dał im wiarę. Odnośnie tego dowodu uwypuklić należy, iż właśnie z uwagi na fakt, iż to S. G. był jednocześnie osobą prowadzącą działalność gospodarczą jak i jedynym reprezentantem pozwanego (Prezesem jednoosobowego Zarządu), w świetle okoliczności niniejszej sprawy jego zeznania stanowią najcenniejszy dowód dla ustalenia, w jakim charakterze prowadził on współpracę z powodem tj. czy jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe (...) czy jako pozwana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Z zeznań S. G. wynika jednoznacznie, że wszelkie umowy i usługi w zakresie inwestycji (...) w tym współpraca z powodem były prowadzone przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe (...) prowadzone w formie działalności gospodarczej, co potwierdziło trafność zarzutów pozwanego.

Znacząca jest również w niniejszej sprawie okoliczność, iż pierwotna faktura została wystawiona przez powoda na Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...), co dodatkowo potwierdza zarzut pozwanego w zakresie braku legitymacji biernej. Przy czym wskazać należy, iż powód wystawił kolejną fakturę już na pozwanego (k. 172), skorygował uprzednią fakturę (k. 173) i w żaden miarodajny sposób nie uzasadnił powyższych czynności, co czyni twierdzenia i zarzuty pozwanego w tym zakresie co do zasady słusznymi.

Mając powyższe na uwadze, trafnie zatem pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej i zdaniem Sądu zarzut ten uzasadniał decyzję o oddaleniu powództwa.

Niezależnie od powyższego odnotować należy, iż powód nie wykazał również zakresu obowiązków stron umowy ustnej, na którą się powoływał oraz okoliczności, że była ona odpłatna. Zauważyć należy, iż w złożonych zeznaniach reprezentant powoda, który co należy powtórzyć jako jedyny ustalał warunki współpracy z pozwanym, początkowo zeznał, że nie pamięta „jak to było odnośnie kwoty dochodzonej pozwem, ale było ustalone, że jeżeli pozwany nie dostanie kontraktu, to czas poświęcony na kontakty i doradztwo będzie rozliczony”. Zatem T. K. wskazywał na ustalenie odpłatności za usługi, które pozwany, jak twierdził, wykonywał. Przy czym w dalszej części zeznań ten sam reprezentant powoda podał, iż odpłatność doradztwa wynikała z jego rozmów ze S. G. lub W. P., w czasie których T. K. powiedział, że doradztwo techniczne musi być rozliczone na stawkach i warunkach, ale T. K. nie pamiętał, czy uzyskiwał zgodę i akceptację osób, którym komunikował kwestie odpłatności za wykonywane usługi techniczne i doradztwo. Reprezentant powoda nadmienił, że nie zostały określone warunki zapłaty. Zatem ponownie trzeba zauważyć, iż w omawianym zakresie zeznania strony powodowej nie są wiarygodne z uwagi na wewnętrzną sprzeczność, gdyż w świetle zasad prawidłowego rozumowania nie można twierdzić, że ustalono odpłatność w wykonaniu usługi, skoro nie pamięta się faktu akceptacji tej odpłatności przez drugą stronę. Skoro reprezentant pozwanego nie był w stanie precyzyjnie wskazać, na czym opierał przekonanie i własne twierdzenia odnośnie odpłatności przedmiotowej umowy, należało uznać za wiarygodne zeznania strony pozwanej, iż powód działał marketingowo i nie ustalono, iż należy mu się wynagrodzenie za czynności wykonywane w ramach prowadzonej współpracy.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. P. na okoliczność wzajemnej współpracy stron, zakresu czynności wykonywanych przez świadka w projekcie (...) na rzecz pozwanego oraz na okoliczność, jaka była reakcja pozwanego na przekazane opracowanie. W ocenie Sądu powyższy wniosek dowodowy był sprekludowany oraz nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wobec ustalenia, iż podstawą oddalenia powództwa był brak legitymacji procesowej po stronie pozwanej, to w świetle zawnioskowanej tezy dowodowej dla tegoż świadka, należało zdaniem Sądu uznać, iż jego zeznania nie wniosą nowych okoliczności odnośnie ustalenia, z jakim podmiotem powód współpracował czy ewentualnie zawierał umowę. W tym miejscu godzi się powtórzyć, iż reprezentant powoda utrzymywał, że tylko on ustalał warunki współpracy z powodem, co dodatkowo stanowiło podstawę do uznania, iż zeznania świadka M. P. nie były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Tym samym przesłuchanie świadka M. P., zwłaszcza wobec niewskazania jego adresu celem wezwania, braku wiedzy w tym zakresie strony powodowej i konieczności jego ustalenia, mimo że na co najmniej miesiąc czasu przed ostatnim terminem rozprawy powodowi było znane miejsce pracy wnioskowanego świadka, przyczyniłoby się również do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Z podobnych względów należało oddalić wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, co do której to decyzji strony nie składały zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc. Powyższa decyzja znajdowała swoje uzasadnienie również w fakcie, iż strona powodowa nie wykazała, iż pozwany był podmiotem, z którym zawierała powoływaną ustną umowę o świadczenie usług w zakresie doradztwa technicznego, co czyniło bezzasadnym wyliczenie zgodności wysokości wynagrodzenia według powoda mu należnego ze stawkami przyjętymi za tego typu usługi. Ubocznie stwierdzić należy, iż powód na żadnym etapie postępowania a w szczególności w pozwie nawet nie sprecyzował zakresu czynności, które – jak twierdził – wykonał na rzecz pozwanego, stanowiących podstawę do wystawienia przedmiotowej faktury (k. 98). Z uwagi na powyższe skoro powód nie podał, jakie konkretnie czynności wykonał, a nadto nie wykazały i nie sprecyzowały tej okoliczności zawnioskowane przez powoda osobowe źródła dowodowe, dlatego opinia biegłego

nie mogła ustalić, jaka była wartość tych „wykonanych” czynności. Podkreślenia wymaga, iż należy uznać, że pozwany w sprzeczności z zasadą własną korespondencją powoda. Zdaniem Sądu, poza wyżej poczynionymi uwagami, zeznania świadka M. P. nie mogły być przydatne dla ustalenia zakresu usług świadczonych przez powoda, albowiem strona powodowa nie podała konkretnie w tezie dowodowej, jakie czynności świadek miał wykonać na rzecz pozwanego i na jaką precyzyjnie okoliczność złożyć zeznania. Powód we wnioskowanej tezie dowodowej podał ogólne stwierdzenie, że świadek ma złożyć zeznania na okoliczność „zakresu wykonanych przez siebie czynności w projekcie (...).

Resumując powyższe, zeznania reprezentanta powoda były jedynym dowodem, który strona powodowa zaprezentowała na potwierdzenie faktu zawarcia umowy z pozwanym i sam T. K. nie potwierdził w sposób jednoznaczny tej okoliczności. Tym samym w świetle podniesionych przez pozwanego zarzutów uznać należało twierdzenia powoda odnośnie istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami i jego treści za nieudowodnione.

Mając na uwadze powyższe, z uwagi na nieudowodnienie zasadności powództwa i brak legitymacji biernej Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty strony pozwanej jako wygrywającej proces składają się: wynagrodzenie jej pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym ustalone stosownie do § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) w kwocie 2.400 zł oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej, które zasądzono w punkcie drugim wyroku.

Wobec powyższego, orzeczono jak w wyroku.